PIKKULOTTA

Pääsiäisenä

Kouvolan pikkulotat lähdössä myymään valmistamiaan pääsiäiskukkia.

II vuosikerta - Julkaisija: Lotta-Svärd Keskusjohtokunta - N:o 3 - 1939

Pyhät muistot virkoavat

Olimme tulleet Jerusalemiin, Pyhän Maan pääkaupunkiin. Autojonot seisoivat asemalla kuten muuallakin maailmassa, ja pian auto kiidätti meitä mutkikkaita asfaltoituja katuja pitkin, joilla vaelsi pitkäpartaisia fariseuksia, päässään leveä karvalakki.

Joka paikassa kohtasimme Vapahtajan ajan muistoja. Jos kysyttäisiin, mikä oli mielenkiintoisinta Jerusalemissa taikka mikä siellä teki syvimmän vaikutuksen, niin vastaisin epäilemättä: Via dolorosa, Getsemane ja Golgata.

* * *

Seisoimme eräänä päivänä kapealla talojen reunustamalla, vanhalla kadulla. Se oli *Via dolorosa — Tuskien tie.* Taloja yhdisti toisiinsa kaari, jonka nimenä on »Ecce homo» (»Katso ihmistä»). Tätä katua pitkin Vapahtaja kulki ristiinnaulittavaksi. Täällä hän kantoi ristiä, joka pystytettiin pitkänäperjantaina Golgatalle. Juuri tällä kadulla hän on tuntenut syntien taakan ja kuoleman kauhun tultuaan viattomana tuomituksi häpeälliseen ristinpuuhun.

Nyt kulki Via dolorosalla äiti kantaen lasta, naisia vesiastiat pään päällä, aasin selässä ratsastava mies ja kisailevia poikasia. Heitä katsellessaan ymmärsin, että meillä kaikilla on elämässä oma tuskien tiemme, jota kerran jokaisen on kuljettava, siitä huolimatta, että Jeesus Kristus onkin kuollut syntiemme puolesta.

Via dolorosa — tuskien tie

»Sit' tietä Herra Jeesus
On käynyt armossaan;
Meit' ihmiskurjia säälien
Hän kulki kuolemaan.»

*

Eräänä aurinkoisena aamuna menimme Öljymäen rinteelle *Getsemanen* puutarhaan. Se ei ole enää hiljainen, asumaton puisto kuten Vapahtajan aikoina, vaan siellä kohoaa

Getsemane nykyisessä asussaan.

Gordonin Golgatan kalliohauta.

Alla: Getsemane.

monta kirkkoa, ylimpänä kreikkalaiskatolinen. Komeat, tummat sypressit reunustavat tietä. Ylempänä penkereittäin kohoavilla rinteillä kasvoi öljypuita, jotka juuri olivat puhjenneet. Keltaisia varhaiskevään kukkia näkyi nurmikossa.

Mikä hiljaisuus, mikä pyhä rauha täällä olikaan! Taivaallista, hellää kirkkautta säteili auringostakin. Kaukana Kidronin laakson takana kohosi hälinöivä Jerusalem!

Muistimme Vapahtajan Getsemanen taistelua, kuinka hän täällä yön hiljaisina hetkinä liikkui opetuslapsinensa, kuinka hän rukoili ja hikoili verta ja kuinka hänet täällä vangittiin.

*

Sillä paikalla, jossa perintätiedon mukaan oli *Golgata* ja Vapahtajan hauta, on nyt katolilainen Pyhän haudan kirkko. Mutta Jerusalemissa näytetään toistakin Golgata-paikkaa, jota nimitetään tutkijansa mukaan Gordonin Golgataksi. Tässä viimeksi mainitussa paikassa voimme kokea oikeata pääsiäistunnelmaa. Siellä on myös kalliohauta, joka varmaan on juuri Vapahtajan haudan tapainen. Viipyessämme näillä muistorikkailla tienoilla tuntui kuin pääsiäisaamun keväinen, raikas tuoksu olisi ympäröinyt meidät ja olisimme jälleen kuulleet ihanan voittosanoman: »Herra on ylösnoussut».

Verner J. Aurola.

Paimen Jerusalemista.

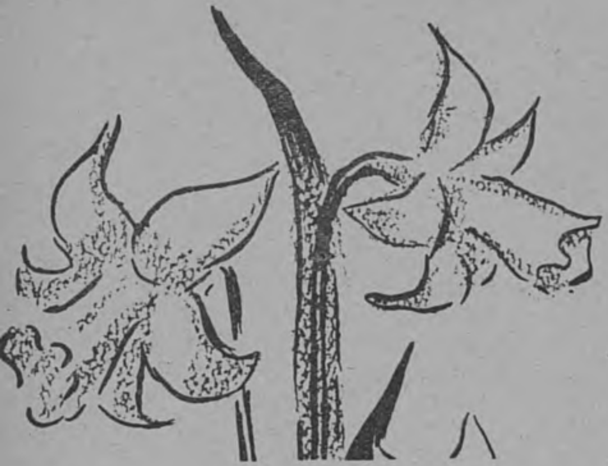

Pääsiäisenä

Lapsi:
Katso, äiti, kotiranta
vapautuu jo jäistä!

Äiti:
Kevät saapuu. Kohta soivat
kellot Pääsiäistä.

Lapsi:
Kahlehdittu rannan aalto
kokee vapahdusta.

Äiti:
Kaikkialla luonto laulaa
ylösnousemusta.
Mieltämme ei enää sido
talven kylmä kirsi.
Syömessämme heläjää
jo kaunis kevätvirsi.

Lapsi:
Kuka vapahtaa voi meidät
taakkojemme alta?

Äiti:
Pitkäperjantaina kuulit
lyönnit Golgatalta.

Lapsi:
Kuka oli syyllinen?
kun syytön kivun kantoi.

Äiti:
Lapsi, sinun tähtesi ja minun,
henkensä Hän antoi.

Lapsi:
Alta kylmän haudan poven
elo kuolon voittaa.

Äiti:
Kärsimysten jälkeen kellot
Pääsiäistä soittaa.

Ester Ahokainen.

Tarina ruohonkorresta

Rohkeuden ja toivon kehoitus lapsille.
Kirj. *Ernest Deslandes.*

Pieni ruohonkorsi kasvoi pölyisellä maantiellä. Joka päivä se loi katseensa taivaaseen ja kiitti omalla tavalla Luojaansa siitä, että se lähetti sadetta, tuulta, aurinkoa ja lämpöä. Se oli kaikista siunauksista kiitollinen.

Mutta kuinka olikaan, tuli päivä, jolloin suuren edistykseksi ja sivistykseksi sanotun liikkeen oli kuljettava tuota rauhallista tietä ja painettava siihen leimansa. Ja niinkuin Juggernautin vaunut musersivat pyörien alle heittäytyneet uhrinsa, niin säätivät nyt nykyajan vaatimukset, että kaiken oli muututtava silläkin tiellä, jolla ruohonkorsi kasvoi.

Maaperä mullistettiin nyt ylösalasin, raskaat kuorma-autot kasasivat sinne kivitaakkansa, ja pian tuon tien paikalla oli vakavaperusteinen silokatu. — — Miten olikaan ruohonkorren käynyt! Se oli nyt tien peitossa, pimeydessä ja kylmyydessä.

Viikot ja kuukaudet kuluivat. Kuumuus, kylmyys ja raskaat ajoneuvot koettelivat tien kestävyyttä — — ja pian alkoikin tien pintaan ilmestyä murtumia, eikä aikaakaan, kun ruohonkortemme pilkistää yhdestä tuollaisesta raosta suureen maailmaan, auringon ja valkeuden maailmaan.

Rouhonkorrelle koitti nyt uusi elämä, eikä se kuollut ollutkaan, sen kasvu oli vain keskeytynyt. Entistä elinvoimaisempana se päätti nyt voittaa kaikki esteensä.

Kehoittakoon tämä pieni tarina kaikkia lapsia uskaltautumaan, kun tarvitaan, rohkeuteen ja kestävyyteen vastoinkäymisissä ja toivoon vielä silloinkin, kun jo kaikki näyttää menetetyltä. — — *(Engl. suom. Au- No-.)*

Terijoen tyttöosaston suunnistamiskurssilaiset.

Pikkulotan jatkokertomus.

Kaksi sankarityttöä

Kirj. *E. Kaarela.*

Jokainen terve ihminen on saanut synnyinlahjaksi ihmeitä tekevän avun elämälleen — mukautumiskyvyn. Erikoisesti huomataan tämä sodan aikana, jolloin olosuhteet äkkiä muuttuvat aivan toisenlaisiksi. — Tunti sitten oli Pekka ollut rauhassa kotona, ja Tuulikki keskustellut rakkaan veljensä kanssa. Nyt he äidin kanssa neuvottelivat, mitä tehtäisiin vangille, jonka elinhetket saattoivat olla piankin luetut. Päätettiin, että Tuulikki veisi iltapäivällä kasarmille makuuvaatteita ja jottei herättäisi liiaksi huomiota, vasta seuraavan päivän aamulla ruokaa. Rouva Mattila oli tunnettu säästäväisyydestään ja harvinaisen huolellisesta taloudenhoidostaan, mutta asian tärkeyden vaatiessa ei hän kitsastellut. Hän selittikin menettelyään, että on edullisinta pidättäytyä turhista pikkumenoista, jotta voisi sitten antaa, kun on todellinen tarve. Ja koskaan ei ollut Tuulikki nähnyt äidin empivän kun tarvittiin apua jollekin kovaosaiselle lähimmäiselle, joten hän ei lainkaan ihmetellyt, kun näki äitinsä aukaisevan liinavaatekaapin ja ottavan sieltä esille yhden parhaimmista suuremmista lakanoistaan. Epäröimättä etsi äiti perheen paksuimman vuodepeitteen, täysivillaisen huovan ja sen viereen suuren pehmeän höyhentyynyn. Juuri kun äiti ja tytär harkitsivat, millainen patja olisi käytännöllisempi, tuli Pirkko tervehtimään ystäviään. Kuultuaan Pekan kohtalosta heittäytyi hän onnettomana vanhan opettaja Mattilan syliin; mutta sitten ikäänkuin häveten hempeyttään hän tarttui innokkaasti patjakeskusteluun. Ja hän sitten pulman ratkaisikin. Pekan vankilan, kasarmin lähellä, asui Pirkolle tuttu perhe, jolla oli pikkukaupungin tapaan vähän karjaakin elätettävänä. Heillä varmaan olisi olkia. Tytöt voivat viedä patjankuoren sinne ja siellä valmistaa sen oljilla täyttäen. Nopeasti kiedottiin huopa, tyyny, lakana ja pari pyyhettä suureen paperiin, ja tytöt lähtivät reippaasti kantamuksineen ensimmäiselle kasarmiseikkailulleen.

Tie on perin tuttu, sillä sen varrella on rakas koulukin, hidastellen askeleitaan kulkevat ystävykset koulutalon ohi. Punaiset ovat majoittuneet luokkahuoneisiin. Tuolla näkyy oman rakkaan VI:n luokan ikkunat ja tietysti punasotilaita. Aina vain kaikkialla — punakaartilaisia. Ja entä koulun pihamaa, tuo muistorikas aukeama, jossa niin monet kerrat oli kirmailtu pallosilla ja välituntisin pohdittu tärkeitä, maailmaa uudistavia syntyjä syviä! Nyt on pihamaalle kerääntynyt suuri joukko pohjoisesta päin tulleita punaisia pakolaisia. Keskelle on sytytetty nuotiotuli, ja siinä kelluu suuri, musta malmipata kolmen seipään varassa. Tytöt tuntevat nenässään tuoreen lihakeiton hajun. Kirouksia kuuluu heidän korviinsa entisen koulumetelin sijasta. — — — »Epämääräisiksi ajoiksi», kaikuu tyttöjen mielessä. Ennustuksellisen surulliset ovat nuo rehtorin sanat olleet. Ja missä ovatkaan kaikki opettajat? Erikoisesti kaipaavat tytöt rakastamaansa luonnontieteiden opettajaa. Onkohan museo täytettyine lintuineen tuolla yläkerrassa saanut olla rauhassa noilta hävittäjiltä? Koulu sivuutetaan, on kiirehdittävä vankilakasarmille. — Tytöt menivät ensin kantamuksineen patjantäyttötyöhön. Ystävällisesti täällä suotiin oljet, ja onnettomana kertoi talon rouva, että hänen miehensä oli myöskin vangittu. Hän oli pari päivää epätoivoisena etsinyt, päästäkseen selville, missä vankilassa miehensä oli. Ja nyt vei hän joka päivä ruokaa miehellensä, jota ei ollut saanut nähdä kertaakaan vangitsemisen jälkeen. »Miten monena päivänä saan hänelle vielä viedä ruokaa?» huokasi rouva raskaasti. Samalla saivat tytöt kuulla, että vaadittiin erikoista neuvokkuutta ja sitkeyttä siltä, joka tahtoi viedä asiansa perille vankilassa.

Patja oli valmis. Tuulikki otti sen kantaakseen ja Pirkolle jäi paketti. Jouduttuaan kasarmin portille esti vahtisotilas heti tyttöjen etenemisen kysymällä: »Onko lupalippu?» Sitähän ei tytöillä voinut olla. — Tuulikki aina sanavalmiina kysyi puolestaan: »Saako tänne vangeille tuoda sänkyvaatteita?» — Vahti vastasi: »En mää vaan tierä.» — Samassa kulki ohi joku toinen punasotilas. Tuulikki ehätti toistamaan kysymyksensä, mutta sai vastaukseksi: »En mä tielä mittään». — Tytöt siirtyivät kantamuksineen toiselle portille. Täällä vastasi vahti samaan tietämättömään tapaan: »Een, een mä tierä, juurhan tähän tulin.» »Kukaan ei tiedä mitään», huokasi Pirkko surullisena. — — Portista tulla porhalsi ratsumies, lienee ollut joku päälliköistä. Kiroten hän kysyi: »Mitä saakelin myttyjä nuo lahtarin likat roikottavat?» — »Makuuvaatteita lie», murisi vahtisotilas. »Peijakas, likat ovat oikeita porvarin röökynöitä, sen näkee jo heidän maitoisesta naamastaankin», lasketteli mies pidätellen levotonta ratsuaan. Sitten hän kääntyi tyttöihin päin ilkeä hymy huulillaan: »Ai, ai, kotiin pitäisi mamselit saattaa. Nätti tyttö on aina nätti, vaikkapa olisi l—rikin». — Jähmettyneinä kuuntelivat tytöt miehen rivouksia, mutta onneksi karautti ratsullaan portista toinen päällikkö. Miehillä näytti olevan kiireellista ja tärkeätä sanomista toinen toisilleen. Ja sitten he lähtivät täyttä ravia ajamaan maaseudulle päin. — — Tytöt katselivat neuvottomina vahtiin. Mutta mikä lie mieheen vaikuttanut, hän tarttui kääröihin ja kysyi jurosti: »Mille vankille nää vierään?» Nyt ennätti Pirkko ennen Tuulikkia sanoa selvästi ja soinnukkaasti: »Lyseolaiselle Pekka Mattilalle». »Onpa eres reilun suomalainen nimi», mutisi vahti ja hän viittasi kasarmin pihalla kulkevan punasotilaan luokseen. »Vie nää vanki Pekka Mattilalle!» sanoi hän tälle. Tytöt kiittivät vahtia. Ja Tuulikki huomasi, miten tämän miehekkäillä, surunvoittoisille kasvoille levisi hymyn väre ja harmaansinisistä silmistä välkähti jotain myötätuntoisen lämmintä.

Riitti tästä ensimmäisestä seikkailusta selittelemistä levottomasti odottaneille isälle ja äidille. Lehtori Lehtinenkin oli jo tullut hätääntyneenä hakemaan Pirkkoa. — — Ja siinä sitä sitten nörrötettiin. Laiha ruisherneкahvi ei maistunut. Asiain näin ollen ei voitu mitään tehdä Pekan pelastamiseksi. Ruokaa oli sinne yritettävä viedä säännöllisesti. *Ja muu oli jätettävä Jumalan, Kaikkivoivan huostaan.*

Jatk.

Meitä on 23622 ja me suunnistamme tulevaisuuteen.

Tilastotäti pakinoi

Jokaisella liikkeellä, virastolla ja yhdistyksellä on omat tilastotätinsä. Nyt joudutte tekemiseen pikkulottain tilastotädin kanssa. Minkälaisia nuo tädit ovat? Eivätköhän ole pitkiä ja laihoja, pitkäkaulaisia ja pitkänenäisiä, silmälasit nenällä ja sykkyrä niskassa. Pitkän nenän sanovat tulevan uteliaisuudesta. Samanlainen se taitaa olla teidänkin tilastotätinne, vaikkei hänellä olekaan silmälaseja. Te luulette, etteivät näin laihat ja kuivan näköiset jaksa innostua mistään, mutta siinä erehdytte. Me vasta olemme innostuneita laskemaan yhteen lukuja ja panemaan muistiin kaikki tapahtumat. Olen ollut nytkin aivan pakahtua uteliaisuudesta ja innosta saada tietää mitä pikkulotat ovat viime vuonna tehneet. Minulla on ollut niin kiire, että vieläkin puuhkutan, jotta olisin saanut kaikki numerot kokoon voidakseni nyt tässä pakinoida teille niistä. Jaa, jaa, ne pikkulotat ovat minun mielestäni »eri kivaa joukkoa». Heitä minä rakastan, rakastan ja rakastan.

Syksyllä tahtoi elämä tulla vähän kuivakiskoiseksi kun ei saanut mistään mitään numeroita. Mutta tämä vuoden alku on ollut ihanaa aikaa. Jos mihin panee pyydyksen, niin aina saa — numeroita ja tietoja. Tammikuussa se kiire oikein alkaa. Silloin pitävät ensin kuun alkupuolella kyläosastot vuosikokouksensa ja siellä saa kuulla yhtä ja toista. Siellä näet luetaan vuosikertomus, josta saa tietää, mitä edellisenä vuonna on tehty ja erikoisesta työsuunnitelmasta vielä tuleviakin asioita, siitä, mitä aiotaan tehdä. Se on ikävää, ettei ole määrätty tyttöosastoja pitämään vuosikokouksia. Jotkut ovat kuitenkin pitäneet ja siellä on ollut hyvin jännittävää. Sielläkin on luettu vuosikertomus ja suunniteltu vuoden työtä. Kyläosastojen vuosikokouksissa luetaan myöskin kussakin kyläosastossa toimivien tyttöosastojen vuosikertomukset, jotka tyttöosastonjohtajat ovat laatineet, mutta kaikista saa kuulla vielä sitten paik.osaston vuosikokouksessa, joka myöskin on pidettävä tammikuun aikana. Siellä ovat numerot jo paljon suurempia ja jännitys kasvaa kasvamistaan. Noin paljon jo on pikkulottia. Kuinkahan paljon koko Suomessa? Helmikuussa vierailemme piireissä. Siellä saamme kuulla koko piirin tyttötyön asiat vuosikertomuksesta, jonka on tehnyt piirin työttötyönjohtaja. Ja maaliskuussa lasketaan yhteen kaikki piireistä Helsinkiin Keskusjohtokunnan kansliaan lähetetyt numerot ja tiedot ja ne painetaan oikein vihkoksi. Siitä sitten luetaan kaikki koko Lotta-Svärd yhdistyksen vuosikokouksessa, joka on pidettävä sääntöjen mukaan maaliskuussa ennen sk.järjestön vuosikokousta. Laihat ja pitkät sormeni ovat vapisseet innostuksesta ja liikutuksesta laskiessani numeroita yhteen ja lukiessani kaikesta siitä, mitä pikkulotat Suomessa v. 1938 ovat aikaansaaneet.

Tuossa on edessämme suuri joukko numeroita. Minulle ne eivät ole vain pelkkiä numeroita. Ne elävät. Niiden takana sykkii elämää. Tulkaa minun kanssani katsomaan! Katsokaa

numeroiden välistä ja nähkää se ilo, into ja aherrus, joka sieltä pilkistää. Te näette sieltä tuhansien pikkulottasisarienne kirkkaat silmätkin. Sydämeni on pakahtua innosta saada näyttää teille kaikkea.

Katsokaa tuota suurta lukua 23,622. Tiedättekö mikä se on? Niin monta pikkulottaa oli Suomessa tammikuun 1 pnä 1939. Näettehän ne tuhannet päät, jotka kurkistavat tuolta väleistä. Heitä on melkein yhtä paljon kuin Lahden kaupungissa on asukkaita. Tuossa vierellä on erillään luku 3,696. Niin monta uutta sisarta olette saaneet viime vuoden aikana. Tuossa taas on luku 1,042. Se näyttää niin vaatimattomalta ja ujolta. Mutta se on komea luku. Se osoittaa kuinka monta tyttöosastoa meillä on. Kurkistetaanpa sitten, mitä tytöt ovat toimineet. Silloinkos nuo numerot vasta alkavat pyöriä karusellia. Näettekö sitä kiirettä ja puuhaa, mitä silmiemme edessä vilahtaa. Jos siitä tarkoin kerrottaisiin, niin siitä tulisi pitkä juttu. Mutta siitähän te itse tiedättekin. Tuolla on juhlatouhua, lauletaan, harjoitellaan näytelmää, lausutaan kuorossa ja yksin. Vanhemmat kutsutaan äitien päivänä vieraiksi, sk.pojat pikkujouluksi. On siinä ollut touhua, kun on pantu kokoon 988 juhlaa. Oltiin mukana suurissa vapaussodan muistojuhlissa ja kiitollisina muisteltiin niitä uhreja, joita isänmaan puolesta on annettu. Kalevalajuhlaa ja suurmiesten syntymäpäiviä on vietetty työilloissa. Kesällä on pidetty yhteisiä kesäjuhlia ja Pohjois-Karjalan piirillä oli yhteinen koko piirin pikkulottajuhla.

Mutta mikä on tuo suuri luku tuolla? Sehän merkitsee, että pikkulotat ovat pitäneet 13,104 työiltaa. Siinäpä vilkas ja elävä luku! Sen takana vasta on vilinää ja elämää. Monesta vakavasta asiasta on keskusteltu. Moni kaunis ajatus on jäänyt mieleen. Miten onkaan iloittu yhdessä, paljon hyödyllistä opittu ja monta kilpailua pidetty esim. äitienpäivän pöydänkattamisessa, viestin viemisessä, vieläpä riepumaton mallin keksimisessä. Omia ajatuksia ja tunteita olette selvitelleet omien äänenkannattajien palstoilla, sellaisissa kuin Lotta-sisko, Pisara, Lokki, Tuike j. n. e. Paljon on saatu työilloissa aikaan sellaistakin, mikä on voitu muuttaa rahaksi myyjäisissä ja arpajaisissa. Varoja onkin tarvittu paljon omaan toimintaankin. Sitäpaitsi isot lotat ovat suurenmoisella tavalla teitä avustaneet ja te taas puolestanne olette koettaneet heitä auttaa muonitustöissä, lähetteinä, Joulu-Lotan myynnissä j. n. e. Mutta miten palkitsette *kaiken sen hyvän,* mitä hyvät johtajanne ovat teille antaneet ja opettaneet ja hyväksenne tehneet. Sellaista ei voi lausua luvuissa, ei punnita kiloissa eikä mitata metreissä, mutta suuria, huiman suuria lukuja siitä tulisi.

Mutta nyt on jo aika puhua leireistä. Voi, miten paljon ihania muistoja, vaikkei tilastotädillä niistä olekaan numeroita. Mutta sen tiedämme, että 3,642 tyttöä on saanut olla mukana leirillä. Retketkin ovat tuoneet monenlaista virkistystä ja iloa. Niille on lähes 9,000 tyttöä päässyt mukaan ja niitä on tehty 713.

Sitten tulee urheilun vuoro. Lähes 7,000 tyttöä on ottanut osaa prosenttihiihtoon ja 1,235 saanut hiihto- ja kävelymerkin. On ollut omia voimisteluseuroja ja opittu kansantanhuja. Suunnistamista on erikoisesti harrastettu. On kilpailtu keskenään ja uskallettu kilpasille sk.poikienkin kanssa. Hiihtokilpailuja on ollut paljon ja oteltu kiertopalkinnoista. Pesäpalloa on suosittu kesällä.

Erikoisesti lämmittää sydäntäni saada kertoa teille mitä pikkulotat ovat tehneet invaliidi- ja rintamamiesperheitten hyväksi. Pikku Aune Orvokkia muistitte niin suurenmoisesti raha-, vaate-, ruoka- y. m. lahjoilla, että niistä

Kouvolan tyttöosastosta.

riitti vielä kymmenelle muulle rintamamiesperheelle Kainuussa. Omien paikkakuntien köyhiä olette muistaneet, samoin invaliideja ja rintamamiehiä. Rajaseudun pikkulottasisaria olette myöskin auttaneet ja lähettäneet joulupaketteja rajakylien lapsille. Olette myyneet jääkäri- ja rintamamiesmerkkejä sekä valkokukkia ja hoitaneet huolella ja rakkaudella sankarihautoja.

Johtajanne kertovat vuosikertomuksissa siitä ilosta, mikä heillä on ollut saadessaan työskennellä teidän kanssanne. Iloisin ja toivorikkain mielin aloitettiin tämän vuoden työ. Kasvakoot numerot, mutta ennen kaikkea *kasvakoon se hyvä, se siunaus,* mikä niihin on kätketty. Sitä toivoo

Tilastotäti.

J. K.

Pikkulotta-lehti unohtui kokonaan! Sitähän olette auttaneet kirjoituksilla ja tilauksilla. *Muistakaa edelleenkin, että se on teidän oma lehtenne.* Te kaikki kuulutte sen näkymättömään toimituskuntaan. Tänä vuonna sen voi vielä tilata ja varmasti saa kaikki numerot vuoden alusta alkaen. Siis työhön ja toimintaan, jotta siitäkin saataisiin tilastotädin kirjoihin komeita numeroita.

»Helmikuun manifestia» katsomassa

Olin viime viikolla eräänä iltana Lahdessa katsomassa »Helmikuun manifestia». Se oli elokuva, jota sopi katsoa, sillä niin elävä ja mieleenpainuva se oli! Siinä kuvailtiin elämää isäimme maassa muutaman vuosikymmenen takaa. Tosi suomalaiset miehet taistelivat siinä isänmaansa puolesta ryssää, vihollista, vastaan, joka himoitsi tätä meidän Suomeamme.

Kyllä suomalaiset ovat monta murheenpäivää kokeneet ja saaneet silmästä silmään katsoa vihollista, mutta viimein kuitenkin voittaneet suuren Luojamme auttaessa.

Kuinka rohkeita olivatkaan ne nuorukaiset, jotka lähtivät Saksaan siellä valmistuakseen jääkäreiksi ja sitten täällä kotimaassa uhratessaan henkensä kalliin isänmaamme puolesta. »Kun painui päät muun kansan, maan, me jääkärit uskoimme yhä.» Näinhän he lauloivat oman marssinsa sävelin.

Tulisi niin pitkä selostus, jos kirjoittaisin erikseen näkemiäni sieltä tähän, vaikka kyllä ne olisivat kertomisen arvoisia. Tämä itsenäinen, vapaa syntymämaamme Suomi on kovien koettelemusten maa. *Pitäkäämme me, nuori, uusi polvi se edelleen itsenäisenä ja olkoon se meille yhtä rakas, kuin se on ollut esivanhemmillemmekin.*

Kerttu Anttila (16 v).

Kysymyksiä:

1. Mikä on vuosikertomus?
2. Missä vuosikertomus luetaan ja hyväksytään?
3. Kuka laatii tyttöosaston vuosikertomuksen?
4. Koska pidetään kyläosaston vuosikokous?
5. Pitääkö tyttöosasto vuosikokouksen?
6. Koska pidetään paik.osaston vuosikokous?
7. Kuka johtaa koko paik.osaston tyttötyötä ja laatii paik.osaston tyttötyön vuosikertomuksen?
8. Koska pidetään piirin vuosikokous?
9. Kuka johtaa piirin tyttötyötä ja laatii piirin tyttötyön vuosikertomuksen?
10. Koska pidetään Lotta-Svärd yhdistyksen vuosikokous?
11. Kuka johtaa koko Lotta-Svärd yhdistyksen tyttötyötä?
    (Vastaus: Lotta-Svärd yhdistyksen Keskusjohtokunnan puheenjohtaja Fanni Luukkonen, joka myöskin on Keskusjohtokunnan tyttötyönjohtaja.)
12. Kuinka monta pikkulottaa oli Suomessa 1. 1. 1939?
13. Minkälaisia juhlia ovat pikkulotat järjestäneet?
14. Mitä pikkulotat tekevät työilloissa?
15. Minkälaista urheilua pikkulotat harjoittavat?
16. Mihin tarkoituksiin pikkulotat voivat tehdä lahjoituksia johtokuntien luvalla?
17. Miten pikkulotat voivat auttaa isoja lottia?
18. Miten pikkulotat voivat osoittaa kiitollisuutta johtajiaan kohtaan?
19. Mistä toiminnasta tyttöosastossa pidät enimmän ja miksi?
20. Mitä voit tehdä oman lehtesi Pikkulotan hyväksi?

Tytärsaaren pikkulottain laulu

(Sävelellä: Oi terve talvikirkas Suomehen taas.)

Ei löydy, vannomme, niin armasta,
paikkaa mi korvata vois' meille
saaremme pienen Suomenlahdella.
Se kallis on kuin kotikylä teille.

On meillä kodit siellä pienoiset
ja niitähän me rakastamme aina.
Siellä kun heilumme lottatyttöset
ei suru silloin mieliämme paina.

Ei konsaan kotikulta sortua saa
siks' vapautta aina valvokaamme.
Jokainen pikkulotta nouskoon rintamaan
me omaa pientä saarta puolustamme.

Kirjoittanut Mokkasuuna.

Kauneimmat leirimuistoni

— Muistan sen illan, jolloin johtajamme puhui meille. Hän puhui meistä pikkulotista ja siitä, millaisia olemme kotona, kotiväen parissa. Olemmeko sielläkin esimerkiksi kelpaavia?

Olimme silloin ulkona suuren puun alla. Edessämme melkein jalkaimme juuressa aukeni meri. Valkoiset vaahtopäiset laineet vyöryivät rantaa vasten, särkyen tuhansiksi sirpaleiksi. Mieleeni nousi kuva kauniista vedenneidosta, joka ratsastaa vaahtoharjaratsullaan meren aaltoteillä.

Johtajamme puhui meille sydämiin käypää kieltä. Mielemme oli herkkä vastaanottamaan neuvoja ja opetuksia, joita johtajamme meille antoi.

Sinä iltana valvoin myöhään ja mietin äsken kuultua. Mieleeni jäivät elävästi sanat: Onko kotiväkenne saanut nähdä edes hetkeäkään tuota toisten joukossa niin iloista ja auttavaista pikkulottaa? Ja silloin yöllä, pimeässä teltassa päätin, ettei ainakaan minun kotiväkeni joudu kärsimään nyrpeän, haluttoman ja palveltavana esiintyvän pikkulotan oikuista, sillä koska kerran olen pikkulotta on minun oltava sitä, niinkuin täti sanoi, kotonakin. *Aina tulee olla pikkulotta, ei, vain silloin kun on puku yllä ja tädit näkevät.* Aina täytyy olla palvelevainen, huomaavainen ja vaatimaton kuten oikea pikkulotta on. Siis kotonakin.

Liisa Mäkelä (12 vuotta).

Minkälainen pikkulotta olet?

Tässä on sinulle, pikkulotta, 5 kysymystä. Ajattele niitä omantunnontarkasti ja mieti, miten niihin vastaisit omalta kohdaltasi. Jos voit vastata kysymykseen rehellisesti *kyllä,* saat kysymyksestä 3 pistettä, jos olet epävarma, saat 2 pistettä ja jos sinun täytyy vastata kieltävästi, niin saat vaan 1 pisteen. Kun sitten lasket yhteen kaikki pisteet ja saat yhteensä 15 pistettä, olet näissä asioissa hyvä pikkulotta, jos saat 10 pistettä tai vähemmän, on sinun jo koetettava miettiä, mitä voisit tehdä asian auttamiseksi. Kysymyssarja jatkuu ensi kerralla.

1. Tuletko aina määräaikaan työiltaan tai harjoituksiin?
2. Ilmoitatko sairautesi tai muun laillisen esteen ajoissa ryhmänjohtajallesi?
3. Suoritatko koulu- ja kotitehtäväsi ennen työiltaan menoa?
4. Tietääkö kotiväkesi aina mihin lähdet, etteivät he ole sinusta levottomia?
5. Jos työilta pidetään jonkun pikkulotan kodissa, käyttäydytkö siellä hienotunteisesti, pikkulottasisariasi kotia ja vanhempia kunnoittaen?

Tyttöosasto

Tyttöosasto kauan kaivattu
vihdoin Laukeelaan on perustettu.
Pikkulotat innokkaasti hyörivät,
Isänmaansa hyväksi he pyörivät.

Pikkulotat usein kokoontuvat,
ilomiellä kokoukseensa keräytyvät.
Siellä aika kuluu laulellen,
leikkien ja teetä maistellen.

Monet neuvot saaneet olemme
pikkulottina aina ollessamme:
»Rakastaos yli kaiken Jumalaa,
Kasva kansallesi kunniaa!»

»Työ pieni isänmaalle uhratkaa
ja Luojan apuun aina turvatkaa!»
Me isänmaan hyväksi työmme teemme,
se ompi meidän tunnuslauseemme.

Hämeen sisko »Saara».

Pilvipeikko kertoo

Pilvipeikko heilutti metsän korkeimman hongan latvaa. »Huu, huu», humisi honka. »Miksi pilvi veli on niin iloisella tuulella?» »Eikö olisi syytä iloita», vastaa peikko. »Käväisin tuolla kylän yllä ja näin miten pienet tytöt kiiruhtivat valaistua taloa kohti. He olivat pikkulottia ja menivät ompeluiltaansa viettämään.» »Huu, huu», humisi honka. »Kerrohan edelleen.»

Peikko kertoo: Katselin tyttöjä. He ponnistelivat myrskystä ja pyrystä välittämättä eteenpäin. Veli Vihuri yritti myös vastustaa tyttöjen kulkua. Mutta he uurastivat rohkeina ja taipumattomina edelleen. Olivathan he pikkulottia. En malttanut olla katsomatta myös tuonne valaistuun taloon. Siellä he ahkerasti tekivät käsitöitänsä. Välillä he keskeyttivät työnsä ja liittivät kätensä yhteen laulaen kirkkain äänin: Suo paistaa armosi meille... Oikein hyvää teki katsella sitä. Eikö siinä ole iloon syytä? »Onhan siinä, onhan siinä», humisee honka. »Olen minäkin nähnyt nuo lapset täällä metsässä. He ovat Suomen reipasta nousevaa polvea.»

Tarina.

Mikä on ylläolevan miehen ammatti ja vieressä olevien ukon ja akan nimet?

Salokylän tyttöosastosta

Me olemme kovin iloissamme, kun meillekin alkoi ilmestyä oma lehtemme, johon saamme kirjoitella. Minäkin ajattelin vähän kirjoittaa tästä omasta kyläosastostamme. Täällä Salokylässä ovat isot lotat jo toimineet toistakymmentä vuotta. Vaikka tämä onkin, kuten nimikin jo osoittaa paremmin salokylää, on täällä kuitenkin aika paljon lottia.

Vuonna 1937 perustettiin pienten lottien osasto. Se on siis toiminut täällä vähän toista vuotta. Sen tarkoituksena on ohjata nuoria siveelliseen puhtauteen, Jumalan pelkoon, raittiuteen, rakkauteen vanhempiamme kohtaan. Se opettaa meitä rakastamaan kotiamme, isänmaatamme ja kaikkea mikä on hyvää ja kaunista. Sellaiseen juuri lotta-aate tahtoo meitä kasvattaa.

Täällä meidän kyläosastossamme on meitä pikkulottia 18. Me kaikki olemme niin innostuneita tähän työhön ja hyvähän se onkin, että on jo nuorena hyvät ja jalot pyrkimykset. Me pidämme joka maanantai ompeluseuroja, joissa ompelemme, neulomme ja teemme kaikkea mikä on hyvää ja hyödyllistä. Myöskin meillä on ohjelmaa, jota kukin vuorollamme suoritamme.

Talvella me urheilemme, hiihdämme, pidämme hiihtokilpailuja, joissa sitten koetamme ponnistella kuka saa palkinnot. Kesällä taas me retkeilemme Suomen kauniissa luonnossa.

Me Salokylän pikkulotat lähetämme kaikille Suomen pikkulotille terveisiä, että he terästäisivät lottatahtoansa ja olisivat innokkaita siinä työssä, johon isänmaa on meidät kutsunut.

Toini Loikkanen.
14 vuotias
Kesälahden Salokylä.

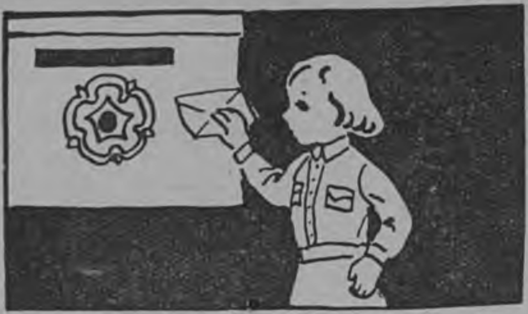

Rakkaat tytöt.

Tällä kerralla keskustelemme omista lotta-asioistamme. Minulla on paljon sydämelläni. Olette varmaankin moneen kertaan lukeneet ja osaatte jo ulkoa, niinkuin jokaisen pikkulotan pitäisikin, omien »Kultaisten sanojenne» kymmenennen ja viimeisen ohjeen: Pikkulotta, elä lähimpiesi apuna, ympäristösi ilona, kasva kansallesi kunniaksi. Siinä on suuria toivomuksia, sellaisia, joita on monasti vaikea täyttää. Ja kuitenkin me, teidän omat lottatätinne, teidän vanhempanne, opettajanne ja ystävänne ja *koko isänmaa*, Suomi äiti, kaikki me odotamme ja toivomme, että te täyttäisitte nämä toivomukset. Anneli sanoi, että hänestä joskus maailma näyttää sellaiselta niinkuin ei kukaan oikein välittäisi, mitä tällaisista nuorista tytöistä tulee, mutta nyt kun hän ajattelee, että *isänmaa* välittää, *isänmaa* odottaa ja *koko kansa* odottaa, että jokainen tyttökin kasvaisi kansalle kunniaksi, niin tuntuu niin juhlalliselta. On tullut suuri tehtävä ja suuri päämäärä, jota varten kannattaa kasvaa. Mutta te olette huomanneet, että ei aina vaikka tahtoisikin, osaa eikä keksi olla ilona ja apuna. Annelin mielestä toiset osaavat kaiken aivan itsestään. Niin, sellaisiakin on. Mutta meidän useimpien on opittava ja tiedettävä paljon, ennenkuin osaamme. Ainakin meidän on silloin paljon helpompi täyttää toivomukset. Tyttöosastoissa koetetaan oppia yhteisvoimin sellaista, joka auttaa teitä tässä. Nyt ehdotan, että otatte Pikkulottalehdenkin mukaan tähän »opintokerhoon». Ehdotan, että aloitamme yhdessä lottatädit, te pikkulotat ja tämä teidän oma lehtenne Pikkulotta oikean kurssin, joka voi päättyä ties kuinka jännittävästi, mutta siitä ei kerrota vielä. Olemme miettineet mistä asiasta aloittaisimme tämän oppimisen. Siinäpä olikin miettimistä. Aloitammeko muonituksesta, suunnistamisesta, terveyden hoidosta, kaasuista vai kompassista, sillä nämäkin ovat kaikki sellaisia asioita, joista pikkulotan täytyy tietää tärkeimmät asiat. Minä ehdotan, että aloitamme lotta-asiasta. Ajattelette nyt, näen sen nenänpäästännekin, että ovathan nuo äskeisetkin lotta-asioita. Kyllä ja tärkeitä ovatkin. Mutta nyt tarkoitan lotta-asialla sitä, mitä pikkulotan tulee tietää lottajärjestöstä, tyttöosastoista, säännöistä ja ohjeista, varusteista, velvollisuuksista lottatyötä kohtaan, käyttäytymisestä y.m. Sitten vielä pikkulotan täytyy osata Kultaiset sanat, monta tärkeätä laulua, tunnuslauseen, tietää omista johtajistaan, kurista j. n. e. Huomaatte, että siinäkin on paljon tietämistä. Me aloitamme nyt tästä sentähden, että se sopii tänä vuonna erikoisen hyvin, kun lotta-paik.osastot yleisesti viettävät 20-vuotisjuhliansa. Me tahdomme tänä merkkivuonna isojen siskojemme kunniaksi oppia *paljon lotta-asiaa*. Tietysti me aina muistamme tunnuksemme uskonto, koti ja isänmaa, mutta me voimme sittenkin oppia sen ohella jotain erikoista asiaa, jolla me juuri opimme palvelemaan tunnuksiamme.

Nyt kysytte jo miten tämä yhteinen opiskelu tapahtuu. Kas näin! Tästälähtien on aina Pikkulotta lehdessä joku kirjoitus, ehkä useampiakin, joka koskettelee lotta-asiaa. Kirjoituksen loppuun lisätään siihen liittyviä kysymyksiä, jotka saa kirjoituksesta selville. Näitä kysymyksiä te mietitte ensin yksin, sitten ryhmä- tai tyttöosaston kokouksissa johtaja-tädin kanssa. Kun tämä kurssi on lopussa, niin kootaan kaikki kysymykset ja kirjoitetaan paperilipuille, yksi kuhunkin. Johtajat voivat keksiä vielä lisäksi paljon uusia kysymyksiä, joista on myöskin keskusteltu työilloissa. Sitten liput sekoitetaan ja jaetaan tytöille. Kukin saa esim. 10 lippua tai vain viisi. Niihin vastataan joko suullisesti tai kirjallisesti, vaikkapa ryhmissä tai koko osasto yhdessä. Turun tytöillä on jo ollut tällaisia kokeita. Heillä on ollut ryhmien kesken oikein kilpailujakin. Voidaan myöskin määrätä kuinka kauan saa miettiä vastausta ja pienille, tähtisarjan tytöille, pannaan helpompia kysymyksiä ja isoille kultasarjan tytöille vaikeampia. Tällainen se nyt oli se tämän vuoden suunnitelma. Ties mitä vielä keksimme lisää ennenkuin vuosi on lopussa. Ja nyt toivotan vain onnea yhteisille yrityksillemme.

Nyt alan lähettää kiitoksia teille kaikille, jotka olette muistaneet lehteämme. Anneli K. kirjoitti, että hän oli ollut Salpausselän hiihtoja katsomassa ja lopuksi hän sanoi: Siellä autoin tätiäni, joka oli lotta ja mielestäni oli *hiihtoloman aikanakin hauskaa auttaa ja palvella toisia*. Siinä sinä todellakin olet oikeassa. Aina on hauska auttaa ja palvella, kunpa kaikki pikkulotat sen huomaisivat niinkuin Anneli. Kesälahden Salokylään Siirille, Maille, Toinille syd. kiitokset ja terveiset. Sorja ja Anna-Liisa Keuruulta taas lähettivät runon. Anna-Liisan runo on syksystä, joten säästämme sen siksi. Ilse, Siiri ja Maija lähettivät Kerttu tädin mukana kilpatehtäviä ja Lempi runon. Tikkalaan Mairelle ja Sannille ja kaikille edellisille parhaat kiitokset ja terveiset.

Pääsiäinen on jo tulossa silloin kun saatte tämän lehden. Silloin on teidän taas koottava voimia kevään viimeisiä ponnistuksia varten. Ottakaapa silloin pääsiäisestä hyvä ponnistus viimeiseen hyvään hyppyyn seuraavalle luokalle. Eikö niin. Silloin on ihana ja huoleton kesä edessä. Siitä saamme jo aavistuksen, kun katselemme ja nautimme kevättalven auringon säteistä.

Aurinkoiset terveiset

Marketta tädiltä.

PIKKULOTTIEN PÄÄSIÄISPUUHAT

1. Ei keitto hukkaan heitetty,
mi' Tyllerön padassa keitetty.

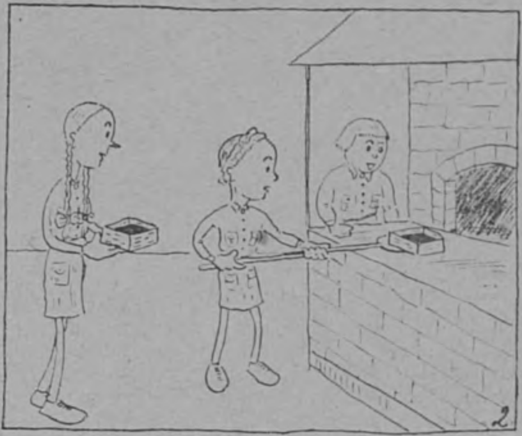

2. Ei mämmiä maukkaampaa maistettu,
kuin Pyllerön uunissa paistettu.

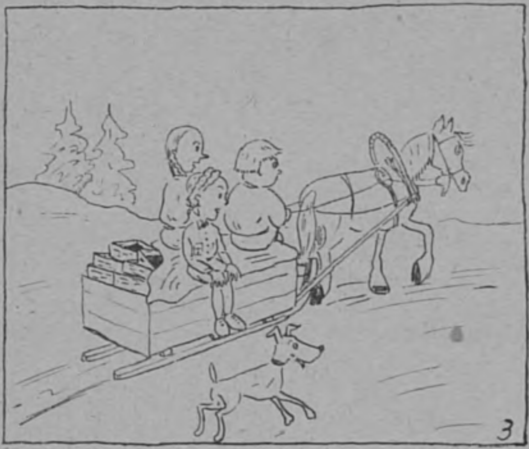

3. Lyllerö tän kuorman vie,
kaupunkihin päättyy tie.

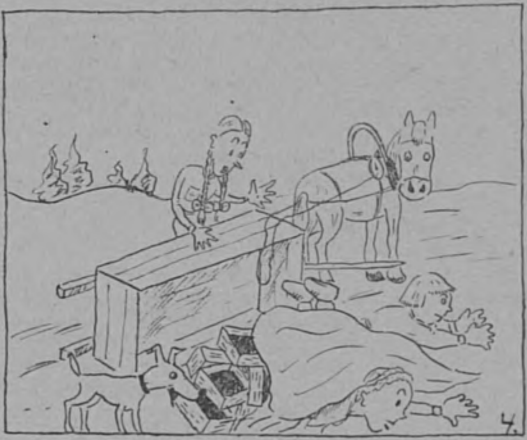

4. Poksis! kaatui koko reki,
tuokkosille hallan teki.

5. Vikkelä, vekkuli, varas!
Suussa tuokkosista paras.

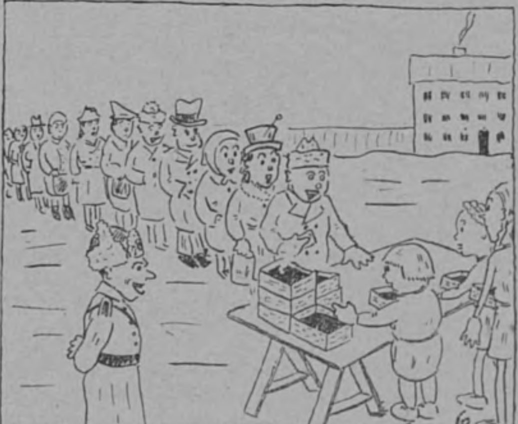

6. Tyttöin kauppa hyvin luistaa,
kansa mämmin laadun muistaa.

1. Paras paikka maailmassa.
2. Meille rakas.
3. Hyvin suuri.
4. Jokapäiväinen ravinto.
5. Valonantaja.
6. Oppikoulu Karjalan kannaksella.

Näihin selityksiin saadaan vastaukset vieressä olevasta tavuryhmästä siten, että tavuista muodostetaan sanoja. Kutakin tavua saa käyttää vain yhden kerran.

Laat. *Siiri Liimatta.*

Kilpatehtävä N:o 3

1. Eila Kanninen
2. Anna Lisnovius
3. Ilma Säkkinen
4. Mari Vienonen
5. Sirpa Raateinen
6. Anna Latilas
7. Irja Ä. Sarvisuo
8. Tippe Lärvanen
9. Anni Pekvadoff
10. Laura Tampivuo

Mitkä ovat näitten pikkulottien kotipaikat? Yhden tavun jokaisesta saa jättää pois.

Vastaukset on lähetettävä ennen huhtikuun 20 päivää osoitteella Pikkulotan toimitus, Helsinki, Laivanvarustajankatu 6. Oikein ratkaisseiden kesken arvotaan 3 palkintoa, kullekin helmet.

Edellisen numeron tehtävien ratkaisut

Pikkulotta lehden *hankintakilpailussa N:o 2* arvottiin helmikuussa 10 koko vuosikerran tilausta lähettäneiden tyttöosastojen kesken 4 palkintoa. Valkoisen kirjan saivat *Uudenkirkon* V. l. (t.os. johtaja Elsa Helminen) ja *Nakkilan* (t.os. johtaja Aili Härkälä) tyttöosastot. Pikkulotta lipun saivat *Ranuan* (t.os. johtaja Tyyne Sohjonen) ja *Korpiselän* (t.os. johtaja Elvi Peltonen) tyttöosastot. Kiitämme syd. näitä osastoja ja kaikkia muita, jotka ovat täten auttaneet lehteämme.

Edellisessä numerossa ollut Annin *kakku* piti leikata kolmella leikkauksella 8 osaan. Se leikataan ensin sivusta halki ja sitten päältä kahdella leikkauksella ristiin neljään osaan.

Kilpatehtävä N:o 2. Siinä oli arvattava kuinka monta pikkulottaa oli tämän vuoden alussa. Eräs tytöistä, joka oli arvannut parhaiten, ei ollut muistanut panna vastaukseen ei nimeä eikä osoitetta, joten hänen on nyt jäätävä ilman palkintoa. Lähinnä parhaiten olivat arvanneet *Leena Helminen* ja *Eeva Soilo,* molemmat Kärkölästä. He olivat arvanneet saman luvun 23,690. Kompassi arvottiin heidän kesken ja arpa lankesi *Eeva Soilolle. Leena* sai 25 mk:n kirjan samoinkuin *Kerttu Reko* Säkylästä, joka oli arvannut 23,500. Pikkulottia oli *tammikuun 1 pnä 23,622.*

Pikkulotta, yllätäpä äiti pääsiäiskakulla!

Varmaan useat teistä, pikkulotat, olette itse joskus valmistaneet sokerikakun. Jospa nyt pääsiäiseksi laittaisitte täytetyn ja koristetun pääsiäiskakun. Kakun pohjana voitte käyttää sokerikakkua, jonka täytätte marjahillolla ja kuorrutatte esim. suklaakuorrutuksella. Koristeena käytätte pieniä karamellimunia (puluryyniä), suklaa- tai marsipaanipupuja tai keltaisia kananpoikia.

Valmiin kakun nostatte sievälle vadille tai matalalle lautaselle kakkupaperin päälle. Kakkupaperin voitte itse leikata pyältämällä voipaperipyörylän reunat. Ja kun kakkunne viette pöytään, koristakaa myös kahvipöytä pääsiäismerkein. Täyttäkää esim. matala maljakko jäkälällä tai sammalella ja pistelkää siihen lyhyitä pajunoksia ja jos jo on, pieniä sinivuokon nuppuja. Keltaiset kananpojat oksien välissä antavat myös oman leimansa. Jäkälän ja oksat voi myös panna munakuppeihin ja niitä asetella sinne tänne kahvipöydälle. Aurinkoisilta pälviltä löydätte ehkä vielä muutakin kaunista pöytänne koristeeksi, menkää poimimaan!

Tässä vielä tarkempi kakun valmistusohje.

Sokerikakku.

4 munaa. 4 rkl. jauhoja.
4 rkl. sokeria.

Munat ja sokeri vatkataan vaahdoksi, jauhot sekoitetaan varovasti joukkoon ja taikina paistetaan voidellussa korppujauhoilla jauhotetussa tasapohjaisessa vuoassa tai paistinpannussa. Jäähdyttyä kakku leikataan kahteen tai kolmeen levyyn. Levyt kostutetaan marjamehulla leikatulta puolelta, pannaan päällekkäin marjahilloa väliin, pohjapuoli päällimmäiseksi. Kakun pinta sivellään suklaa kuorrutuksella, kun se on kuivunut, koristetaan kakku. Kuorrutuksen jäännös värjätään kaakaojauholla aivan tummaksi ja siitä muodostetaan kakun pinnalle pajunoksia vispilän varvulla tai ohuella siveltimellä joko kimpuksi keskelle alas tai pitkin kakun reunaa. »Kissat» saadaan valkoisista tai vaalenpunaisista »puluryyneistä» pistelemällä niitä runkoon kiinni. »Kissojen» alareuna peitetään tummalla kuorrutuksella. Pieni karamellipupu tai kananpoikanen voisi istua vielä pajukimpun päällä.

Vadin reunalle kakun viereen voi panna pienen, oikean pajunoksakimpun ja sen päälle keltaisia pumpulikananpoikasia.

Suklaakuorrutus.

2 dl. pölysokeria, 2 rkl. vettä tai
1—1 1/2 rkl. kaakao, munanvalkuainen,
jauhoa.

Kaikki aineet sekoitetaan tasaiseksi seokseksi ja levitetään kakun päälle ja reunoille tasaisesti kostutetulla veitsellä.

Lalla-täti.

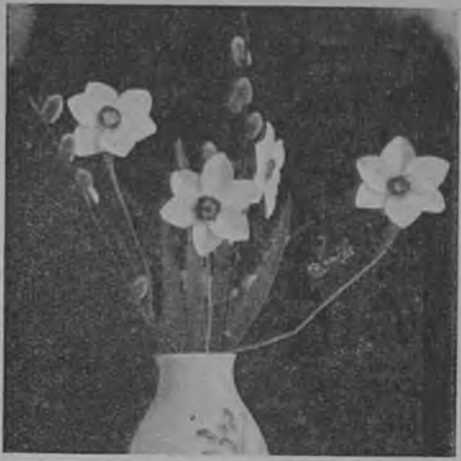

NARSISSEJA
Valm. ohje viimeisellä sivulla.

PÄÄSIÄISMUNIA

Sanottiin ennen, että kirjavat kanat munivat kirjavia munia. Meidän aikanamme se ei ainakaan näy pitävän paikkaansa, joten kerromme tässä miten *varmasti* saamme kirjavia munia.

On ensiksikin valittava ehjiä munia, ettei väri kiehuessa turmele munan sisustaa.

Väriaineiksi kelpaavat sellaiset tilkut ja nauhan pätkät, joista helposti väri lähtee (tätä voi kokeilla panemalla pieniä tilkkupalasia kuumaan veteen), kreppipaperi ja sipulin kuoret. Niin ihmeelliseltä kuin se ehkä kuuluukin, saadaan sipulin kuorilla aikaan mitä kauniimmat marmorikirjailut.

Kääreeksi otetaan joitakin pumpuli- tai muita tilkkuja n. 20 × 20 cm.

Esimerkkejä:

Toiselle puolelle munaa pannaan punainen ja toiselle puolelle sininen tilkku tai kreppipaperia ja käärekangas sidotaan esim. rullalangalla hyvin ja tiukkaan sen ympärille.

Toisen munan ympärille kierretään ristiin rastiin jotakin kirkasväristä nauhaa, esim. kreppipaperista leikattua, ja tyhjiin paikkoihin pannaan pienet sipulin kuoren palaset. (Kun pannaan useampi sipulin kuoren pala päällekkäin saadaan parempi väri kuin yksinkertaisesta kuoresta.) Muna kääritään käärekankaaseen kuten edellinenkin.

Joku muna taas peitetään hyvin ja paksulti sipulin kuorilla ja pannaan pakettiin.

Jonkun munan toinen puoli peitetään sipulinkuorilla ja toiselle puolelle pannaan muutama kerros esim. vihreätä kreppipaperia, niin on taas paketti valmis.

Johonkin munaan pannaan sinne tänne erivärisiä kreppipaperi- tai kangasympyröitä ja joitakin sipulin kuoren palasia väleihin ja taas pakettiin.

Näin voi jatkaa niin kauan kun munia ja mielikuvitusta riittää.

Suureen kattilaan, mieluimmin emaljikattilaan pannaan tarpeellinen määrä vettä ja kun se kiehuu pannaan munapaketit siihen ja keitetään ilman kanttа noin 12—15 minuuttia. Sitten nostetaan paketit pois ja kun ovat jäähtyneet avataan ne varovasti ja niiden sisältä ilmestyy mitä erilaisimpia, toinen toistaan ihmeellisimpiä pääsiäismunia.

Koettakaa miten hauskaa ja jännittävää hommaa tämä on!

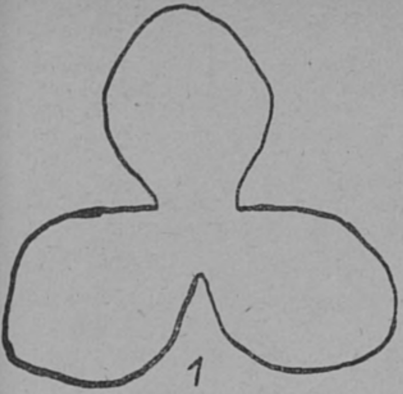

1

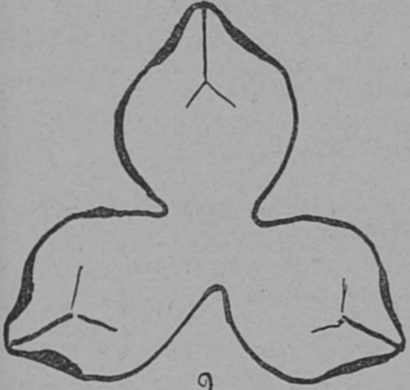

2

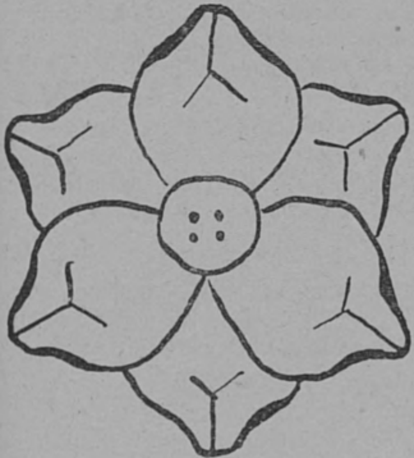

3

7

4

5

6

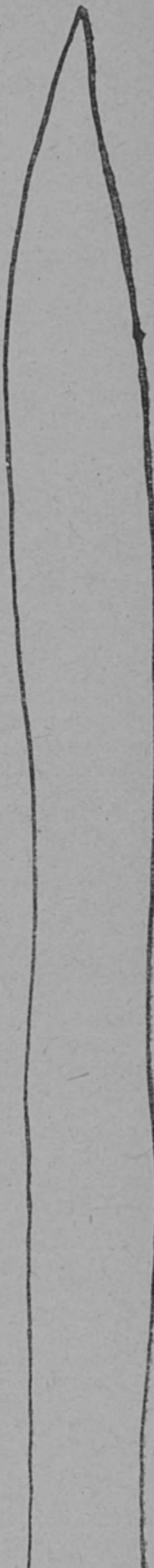

Narsisseja »kissojen» joukkoon Pääsiäispöytään

Laittakaamme muutamia valkoisia narsisseja pääsiäispöytään. Kas näin helposti se käy!

Tarveaineet:

Valkoista, paksua imupaperia (joku muu valkoinen paperi kelpaa myös),
vihreätä kreppipaperia,
rautalankaa, ohutta ja taipuisaa,
parafiinia (vanha kynttilän pätkä kelpaa mainiosti).

Leikkaamme imupaperista kuvan 1 mukaisia ja kokoisia kuvioita, 2 kpl. kutakin kukkaa varten. Otamme yhden kuvion kerrallaan ja nipistämme siihen pienet vaot niin että saadaan kuvan 2 mukainen lehtiryhmä. Nipistäminen käy helpoimmin siten, että vasemman käden peukalon ja etusormen väliin otetaan kuvion yksi lehti niin, että lehden kärki noin puolivälistä lehteä jää sormien ulkopuolelle. Kärkeen nipistetään pieni vako oikean käden peukalolla ja etusormella. Nyt otamme kaksi kappaletta kuviota 2 ja liimaamme ne toistensa päälle niin kuin kuva 3 osoittaa. Jostakin sitkeästä (vahvasta) paperista leikkaamme pienen ympyrän jonk liimaamme kukan keskelle vahvikkeeksi (kts. kuva 3). Kukan keskelle pistämme neulalla 4 pientä reikää (kts. kuva 3) ja reikien läpi pujotamme kuvan 4 osoittamalla tavalla valmiiksi taivutetut rautalangat, jotka sitten kukan takana kierrämme tiukasti toistensa ympärille niin, että kukat pysyvät varsissa heilumatta. Yhden rautalangan pään jätämme niin pitkäksi, että siitä tulee sopivan pituinen varsi. Varren taivutamme mutkalle, melkein suoraan kulmaan, noin 3 cm. kukan takaa kuten kuva 5 osoittaa. Nyt leikkaamme vihreästä kreppipaperista (paperin pituussuuntaan) kuvan 6 mukaisia ja kokoisia lehtiä, jotka kiinnitämme rautalangalla kukan varteen, 1 tai 2 kpl. kutakin kukkaa kohden. Sitten leikkaamme kreppipaperista (taaskin pituussuuntaan) n. 1 ½ cm. levyisen pitkän suikaleen jonka kierrämme tasaisesti ja siististi rautalankavarren ympäri siten, että kukan takana olevan taipeen ympäri kierrämme niin paljon paperia, että varsi siitä tulee huomattavasti paksummaksi (kts. kuva 5).

Viimeksi laitamme kukan keskustan parafiinista ja se tapahtuu niin, että sulatamme parafiinia, vähän kerrallaan. Jos käytämme kynttilää tähän tarkoitukseen sytytämme sen ja annamme palaa niin kauan, että sen sydämen ympärillä oleva kuoppa täyttyy sulaneella parafiinilla. Sammutamme kynttilän ja annamme parafiinin vähän jäähtyä, sillä välin sivelemme kukan keskellä olevan ympyrän liimalla ja kun parafiini on jäähtynyt *pehmeäksi* puuroksi panemme sitä esim. tulitikun päällä kukan keskelle niin paljon, että kun tulitikun päällä painamme piene kuopan ympyrän keskustaan (kts. kuva 7) muodostuu pieni n. 3 mm. korkuinen parafiinirengas. Kun parafiinirengas on jäähtynyt ja kovettunut maalaamme keltaisenpunaisella vesivärillä sen reunat ja kas silloin onkin narsissimme valmis.

Varokaa, ettette polta itseänne sulattaessanne parafiinia!

Lottamerkki-hiihtoa

Nyt alkanut hiihto on lottamerkin,
sukset jalkaan ja jäntein herkin
me tytöt painumme metsään ladulle,
tää talvi tuntuu ihanalle sadulle.

Ennenkuin alkoi tää hiihtomerkki reisaus,
oli tulla hyvin ilkeä keikaus,
kun keskellä talvea tuli kesäpäivänseisaus,
mutt' tulihan talvi takaisin kuin leimaus.

On pelkoa vähän ett' talvi tää loppuu,
siksi on ladulle kiire ja hoppu,
mutt' toivotaan ett' ilmojen isäntä vakaa
viel' lumisen hiihtolomankin takaa.

Kun oli hiihdetty matkamme edestakaisin,
minä takista ja housuista lumet pois lakaisin.
Tulikin hiihdettyä aika kyytiä,
vaikka lie rikottukin hiihtotyyliä.

Niin tytöt, esikuvamme on reipas pikkulotta
Ei talvi tää oo satua, se on totta.
Mutt' pitäkäämme myös läksyistä hyvä huoli
muuten voi keväällä olla todistuksessa tuoli.

Kirj. *Vieno Huttunen,* 13 v.

SISÄLLYS: *Verner J. Aurola:* Pyhät muistot virkoavat, *Ester Ahokainen:* Pääsiäisenä, *Ernest Deslandes:* Tarina ruohonkorresta, *Elsa Kaarela:* Kaksi sankarityttöä, Tilastotäti pakinoi, *Kerttu Anttila:* Helmikuun manifestia katsomassa, *Hämeensisko Saara:* Tyttöosasto, *Liisa Mäkelä:* Kauneimmat leirimuistoni, Minkälainen pikkulotta olet, *Mokkasuuna:* Tytärsaaren pikkulottain laulu, *Tarina:* Pilvipeikko kertoo, *Toini Loikkanen:* Salokylän tyttöosastosta, Postipalsta, *H. Krogerus:* Pikkulottien pääsiäispuuhat, Kilpatehtäviä ja ratkaisuja, *Lalla-täti:* Pikkulotta, yllätäpä äiti pääsiäiskakulla, Pääsiäismunia, Narsisseja »kissojen» joukkoon pääsiäispöytään, *Vieno Huttunen:* Lottamerkkihiihtoa.

Toimituksen ja konttorin osoite: Helsinki, Laivanvarustajankatu 6. Puh. 20 131. Avoinna klo 10—13.

Toimitus: Fanni Luukkonen (päätoimittaja), Saara Forsius (toimitussiht.). Lehden avustajia: Ingrid Gripenberg, Elsa Kaarela, Viola Kuistio, Anna Puranen, Hagar Sarasto, Ester Savolainen, Kerttu Stenberg, Helmi Toiviainen.

V. 1939 ilmestyy 8 numeroa. Tilausmaksut: vsk. 8 mk, ½ vsk. 5 mk.

TILGMANNIN KIRJAPAINO. HELSINKI 1939